

CAMINS OBERTS

Per Nadal, qui res no estrena, res no val

Estimats diocesans,

Ras i curt: la missió implica estar obert al que és nou. Les novetats han de ser objecte de discerniment, per això ens preguntem: «Què és allò nou?». La saviesa popular reclama una atenció especial per afavorir la novetat, ni que sigui de tant en tant. Algunes ofertes contemporànies parlen amb força freqüència de la cura envers un mateix, i darrere d'aquesta proposta s'encadena un reguitzell de capricis força nombrosos. No es tracta d'afegir més coses a la nostra vida per ser més feliços. El concepte de «quantitat» no és un gran criteri; més aviat ens cal descobrir la mesura adient d'allò que s'afegeix a la nostra vida. És a dir, en termes missioners, hauríem de dir que cal optar per plantejaments modestos i constants i, evitant sempre les rutines, tendir amb destresa cap a la novetat. Aquell *leitmotiv* que pastoralment hem utilitzat tant, el «sempre s'ha fet així», vindria a ser clarament qüestionat per la dita que avui proposem entendre des de la nostra perspectiva missionera: «Per Nadal, qui res no estrena, res no val».

—És possible avui viure constantment en la novetat?—. Certament que tots detectem amb facilitat un desig incontrolat de viure segons la moda o la referència més puntera del moment. El mercat econòmic viu d'això: d'activar en els possibles compradors aquest desig irrefrenable de tenir-ho tot i tenir l'última novetat. L'esgotament acaba fent-se molt present entre les persones. Sovint vivim mas-

sa atabalats. És per això que cal endinsar-nos sense por i sense pressa, amb pas ferm i decidit, pels camins de la creativitat. Les oportunitats i les situacions pastorals són tan variades que sempre ofereixen possibilitats per generar espais i discursos de novetat, sense esgotar ni tergiversar la pròpia identitat.

—Com evitar el cansament i la monotonia pastoral?—. El Nadal ens ofereix elements prou interessants. El misteri de l'encarnació ens recorda que Déu ve a trencar el nostre aïllament i les nos-

tres soledats. La petitesa d'un Infant és reclam de novetat per a tot un Déu. La creativitat missionera ens convidaria a viure els detalls quotidians com a elements d'una llum inesgotable. Fer-se petit, vet aquí la gran invitació del Nadal; estimar la petitesa és la invitació més profètica per entendre el valor de cada cosa, però sobretot de cada persona. Qui es fa petit no és aquell que adopta un pensament proper a la falsa humilitat, sinó aquell que posa més amor en el seu dia a dia. Així superem el cansament: «Qui estima ni cansa ni es cansa», afirmava sant Joan de la Creu.

Acabo. L'any que encetem és una porta ben oberta a la novetat. Els cristians vivim la missió dia a dia. No juguem a endevinar el futur. En tot cas, sempre hem sabut i sabem que en ell trobarem l'Infant Jesús, perquè Ell és el Senyor de la història. Present, passat i futur són a les seves mans. Demanem-li, doncs, l'enginy i la fortalesa per temperar els nostres impulsos i les nostres impaciències, i generar novetats valuoses. Em refereixo

a aquelles propostes pastorals que han de seguir madurant entre nosaltres, com són fer-nos grans a través de l'escolta, dels petits detalls quotidians i d'una infància espiritual capaç d'apreciar la presència de l'amor. Així farem ben certa la dita d'avui: «Per Nadal, qui res no estrena, res no val».

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Jubileu 2025 arriba a la seva fi

El Jubileu 2025 arriba avui al seu punt final aquest 6 de gener amb el tancament de la Porta Santa a la Basílica de Sant Pere, culminant d'aquesta manera més d'un any d'esdeveniments que han reunit milions de pelegrins a Roma i arreu del món. El Jubileu, convocat pel papa Francesc, va començar el 24 de desembre de 2024 i, a Lleida, va viure el seu moment àlgid amb la missa celebrada a la Seu Vella el 16 de març.

Sota el lema «Esperança i Pau», el Jubileu ha impulsat trobades interreligioses, iniciatives solidàries i celebracions que han reforçat el diàleg i la fraternitat.

Les cerimònies de clausura posen fi a un any marcat per la reflexió espiritual i el compromís social, deixant un llegat d'optimisme i renovació que l'Església espera estendre més enllà d'aquest Any Sant.

CAMINOS ABIERTOS

Por Navidad, quien no estrena, no es nadie

Queridos diocesanos,

En pocas palabras: la misión implica estar abierto a lo que es nuevo. Las novedades deben ser objeto de discernimiento; por eso nos preguntamos: «¿Qué es lo nuevo?». La sabiduría popular reclama una atención especial para favorecer la novedad, aunque sea de vez en cuando. Algunas propuestas contemporáneas hablan con bastante frecuencia del cuidado de uno mismo, y tras esta propuesta se encadena una serie de caprichos bastante numerosos. No se trata de añadir más cosas a nuestra vida para ser más felices. El concepto de «cantidad» no es un gran criterio; más bien debemos descubrir la medida adecuada de aquello que se añade a nuestra vida. Es decir, en términos misioneros, deberíamos decir que conviene optar por planteamientos modestos y constantes y, evitando siempre las rutinas, tender con destreza hacia la novedad. Aquel *leitmotiv* que pastoralmente hemos utilizado tanto, el «siempre se ha hecho así», quedaría claramente cuestionado por el refrán que hoy proponemos entender desde nuestra perspectiva misionera: «Por Navidad, quien no estrena, no es nadie».

—¿Es posible hoy vivir constantemente en la novedad?—. Ciertamente todos detectamos con facilidad un deseo incontrolado de vivir según la moda o la referencia más puntera del momento. El mercado económico vive de esto: de activar en los posibles compradores ese deseo irrefrenable de tenerlo todo y tener la última novedad. El agotamiento acaba haciéndose muy presente entre las personas. A menudo vivimos demasiado agobiados. Por eso es necesario adentrarnos sin miedo y sin prisa, con paso firme y decidido, por los caminos de la creatividad. Las oportunidades y las situaciones pastorales son tan variadas que siempre ofrecen posibilidades para generar espacios y discursos de novedad, sin agotar ni tergiversar la propia identidad.

—¿Cómo evitar el cansancio y la monotonía pastoral?—. La Navidad nos ofrece elementos suficientemente interesantes. El misterio de la encarnación nos recuerda que Dios viene a romper nuestro aislamiento y nuestras soledades. La pequeñez de un Niño es reclamo de novedad para todo un Dios. La creatividad misionera nos invitaría a vivir los detalles cotidianos como elementos de una luz inagotable. Hacerse pequeño, he aquí la gran invitación de la Navidad; amar la pequeñez es la invitación más profética para comprender el valor de cada cosa, pero sobre todo de cada persona. Quien se hace pequeño no es aquel que adopta un pensamiento próximo a la falsa humildad, sino aquel que pone más amor en su día a día. Así superamos el cansancio: «Quien ama ni cansa ni se cansa», afirmaba san Juan de la Cruz.

Concluyo. El año que iniciamos es una puerta bien abierta a la novedad. Los cristianos vivimos la misión día a día. No jugamos a adivinar el futuro. En todo caso, siempre hemos sabido y sabemos que en él encontraremos al Niño Jesús, porque Él es el Señor de la historia. Presente, pasado y futuro están en sus manos. Pidámosle, pues, el ingenio y la fortaleza para templar nuestros impulsos y nuestras impacencias, y generar novedades valiosas. Me refiero a aquellas propuestas pastorales que deben seguir madurando entre nosotros, como son hacernos grandes a través de la escucha, de los pequeños detalles cotidianos y de una infancia espiritual capaz de apreciar la presencia del amor. Así haremos muy cierta la expresión de hoy: «Por Navidad, quien no estrena, no es nadie».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

L'Església catalana atén prop d'un milió de persones

La Conferència Episcopal Tarraconense ha presentat la Memòria anual de les deu diòcesis amb seu a Catalunya en la que fa balanç de l'activitat social, educativa, cultural i espiritual desplegada i en la qual es destaca que prop d'un milió de persones (893.429) han rebut assistència i s'han beneficiat del suport de parròquies, ordes religiosos,

segllars compromesos i de Càritas i de Mans Unides. Aquesta és una de les dades més rellevants d'aquest any: l'abast de l'acció social de l'Església.

Els serveis socials i d'assistència a l'Església a Catalunya atenen i acompanyen centenars de famílies en situació de fragilitat o dificultats. Aquesta xifra inclou l'atenció a la pobresa, la gent gran, la infància i altres col·lectius vulnerables, mostrant el que la Memòria defineix com «el veritable rostre de l'Església». En concret, els 1.163 centres assistencials gestionats per les diòcesis, parròquies i ordes religiosos han atès les necessitats de 893.429 persones.

La Memòria es va presentar el passat 10 de desembre en una roda de premsa en la qual Mons. Daniel Palau, bisbe de Lleida i bisbe delegat pel Secretariat Interdiocesà per a Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), va destacar la importància de mostrar amb transparència qui és, què fa i com gestiona els seus recursos l'Església, posant en valor «l'esforç de milers de persones vinculades des de molts àmbits a l'entorn eclesial per donar suport els que estan en situació de pobresa, de marginació, d'angoixa vital i en situació de dificultats ben diverses».

429 milions de la Renda per a l'Església

La Conferència Episcopal Espanyola ha publicat els resultats provisionals de l'assignació tributària a favor de l'Església catòlica corresponents a la Declaració de la Renda de l'any 2024, declarada el 2025. A nivell estatal, la quantitat total assignada ha ascendit a 429,3 milions d'euros, un augment del 12% respecte l'any anterior i amb gairebé 8 milions de declaracions positives, 106.363 més que el 2023.

Segons el desglossament per comunitats autònomes, a Catalu-

nya figura prop del 15% dels declarants marquen la casella de l'Església a la seva declaració, cosa que implica que tot i que la recaptació total sigui de les més altes d'Espanya, el percentatge de contribuents que opten per aquesta opció no ho sigui tant.

La Conferència Episcopal Espanyola ha llançat la campanya «Més de 9 milions de gràcies» per agrair la confiança dels contribuents que marquen la casella de l'Església a la Declaració de la Renda.

Recés d'Advent dels religiosos de la diòcesi

Una trentena de religioses i religiosos del Bisbat de Lleida van participar, el passat 29 de novembre, al recés d'Advent, celebrat a la Casa de l'Església. El bisbe Daniel va afegir-se al dinar que van compartir tots plegats, en una primera trobada entre el prelat i les religioses i religiosos.

L'Eucaristia celebrada a l'Oratori de la Verge Blanca va ser presidida pel salesià Lluís Mur, mentre que el jesuïta Toni Riera va donar els punts per al temps de pregària, comentant un article de Dolores Alexandre, que porta per títol «¿Y si desaparecemos?», i cercant signes d'esperança en aquest nou any.

Lleida, seu de la Biennial del Pessebre català

L'espai expositiu de l'antic Museu Morera, a l'edifici del Casino, acull des del 8 de desembre la Biennial del Pessebre català. La mostra, que té lloc cada dos anys, està organitzada conjuntament per l'Agrupació Llerdenca de Pessebristes i la Federació Catalana de Pessebristes i es podrà visitar fins al 10 de gener. S'hi poden veure 42 obres del millor art pessebrista, presentades per 23 associacions d'arreu de Catalunya i de Fraga.

L'acte inaugural va ser presidit per l'alcalde de Lleida, Fèlix Larrosa, acompanyat de diversos regidors de la Paeria, de la directora dels Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat, Montse Parra, i del pre-

sident de l'Agrupació Llerdenca de Pessebristes, Jordi Curcó. Pel que fa al món pessebrista, hi van assistir el president de la Federació Catalana de Pessebristes i de diverses entitats pessebristes del país.

En la seva intervenció, Jordi Curcó va expressar la satisfacció pel resultat de l'exposició i va agrair la col·laboració de totes les entitats participants. «Tot i el seu origen religiós, el pessebre és també història, art, cultura, tradició i patrimoni.

L'exposició pretén visibilitzar el pessebre, mantenir la nostra tradició i donar a conèixer el moment artístic i creatiu del pessebrisme català».

Característiques femenines en el lideratge de Jesús

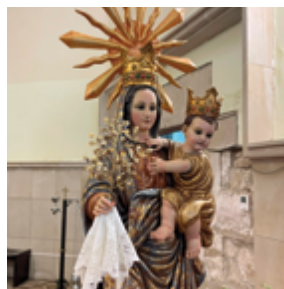
El psiquiatre Josep Pifarré va dir en el transcurs de la conferència titulada «La dona: aportació psicològica», pronunciada l'11 de desembre, que un món en clau femenina «tindria preferència per treballar de manera col·laborativa i en equip, delegant,

motivament», donaria importància «a l'empatia, a escoltar i a respectar, i a estar sempre accessible», amb una major preocupació per «respectar i cuidar». La xerrada és la tercera del cicle que dedica l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL). Pifarré va considerar que «el model de lideratge de Jesús té característiques de lideratge femení amb conceptes com els valors, la confiança o el respecte».

La propera de les conferències d'aquest cicle de l'IREL serà el proper 15 de gener de 2026, i anirà a càrrec de la pedagoga Mar Galceran, amb el tema «La complementarietat en les relacions personals».

La Mare de Déu de Montoliu recupera la branca de Jessè

La parròquia de Montoliu de Lleida ha reposat i beneït la branca que, abans de la Guerra Civil, sostenia la Mare de Déu de Montoliu. Aquesta branca simbolitza la genealogia de Jesús i fa referència a la branca de l'arbre de Jessè, és a dir, a la línia descendent de la casa de David de la qual, segons la tradició bíblica, havia de néixer

el Messies. En l'art cristià, aquesta branca és un símbol molt antic que representa l'arrelament de Jesús en la història del poble d'Israel. La imatge de la Mare de Déu es va tornar a construir als anys quaranta, però la branca no es va arribar a recuperar. Ara, finalment, ha estat reposada gràcies al treball d'una orfebreria de Vic.

REFLEXIONS

De Teresa de Jesús a la música contemporània: la mística que torna

En temps de santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu, la paraula *mística* evocava una experiència profunda de l'ànima: la trobada amb Déu que transforma la vida. Aquells homes i dones de foc parlaven d'un amor que desbordava els límits del jo, un èxtasi que no era evasió sinó plenitud. Avui, segles després, el filòsof britànic Simon Critchley torna sobre aquesta paraula gairebé oblidada i la rescata per al nostre temps. En la seva obra *Misticisme*, proposa mirar el món amb una sensibilitat més oberta, capaç de percebre l'invisible, de deixar-se tocar per la bellesa, l'art o la música.

Critchley observa que l'ésser humà contemporani viu atrapat en la tristesa i la melangia, mancat d'experiències que el facin sortir de si mateix. Per això convida a perdre la por al misticisme, a redescobrir aquella dimensió que pot retornar alegria i profunditat a l'ànima. No es tracta —diu— d'una fe obligatòria, sinó d'un mode de «transcendir el jo», de recuperar l'admiració.

I, tanmateix, els cristians sabem que aquest anhel té un nom: Déu. Allò que el filòsof intueix com una recerca estètica, els místics ho reconeixen com una crida divina. Teresa parlava d'«una música interior que només l'ànima enamorada escolta», i sant Joan de la Creu descrivia l'èxtasi com «una ferida d'amor». Potser la cultura actual, sense saber-ho, torna a escoltar aquesta melodia.

L'art, la poesia o la música poden despertar en molts la nostàlgia de l'etern. És tasca de l'Església acompanyar aquesta recerca, estendre ponts, oferir el silenci, la pregària i la bellesa com a camins cap a la trobada amb el Déu que continua cridant el cor humà. Perquè la mística no pertany al passat: és la resposta viva a la set d'infinnit que habita el nostre present.

També a les nostres parròquies de Barcelona, on la música sacra, els concerts als temples o els espais d'adoració silenciosa obren portes al Misteri, la mística torna a florir. Allà on un cor es deixa tocar per la bellesa i l'amor de Déu, la mística —com una flama antiga— continua viva i encesa.

Mn. Josep Ramon Pérez
Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 3,11-21 / Sl 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telesfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista).

6. □ Dimarts [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor, Diada dels sants Reis o mags

d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora).

7. □ Dimecres [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe.

8. □ Dijous [1Jo 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg.,

a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita).

9. □ Divendres [1Jo 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos, mrs.; sant Adrià de Canterbury.

10. □ Dissabte [1Jo 4,19-5,4 / Sl 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, mon-

jo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: de la festa) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Fets 10,34-38 / Mt 3,13-17]. Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., fund. de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.

Diumenge II després de Nadal (A)

COMENTARI

«El qui és la Paraula es va fer home»

És tan profund el misteri que contemplem aquests dies que necessitem moltes imatges per a poder-ne captar una mica el seu sentit profund. Avui tornem a llegir a l'evangelí el pròleg de Joan que ja vam llegir el dia de Nadal. Un pròleg molt intens, d'una gran riquesa. El primer que ens diu és que *la Paraula era Déu; per ell tot ha vingut a l'existència*. Però aquesta Paraula es va fer home. Aquell que és Déu s'ha fet un de nosaltres, ha vingut a viure la nostra mateixa vida. Però Joan ens explica també què és aquesta Paraula: *Tenia en ell la Vida i la Vida era la Llum dels homes i la Llum resplendeix en la foscor. Era la Llum veritable, la que en venir al món il·lumina tots els homes*. Ja cap al final ens dirà: *De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia*, o podem traduir: un amor constant. I afirma: *La Llei Déu la donà per Moisès, però la gràcia i la veritat, és a dir, l'amor constant, ens ha vingut per Jesucrist*. El Déu encarnat, que contemplem aquests dies és la Llum, la Vida, la Veritat tot amb majúscula. Això vol dir que acceptar-lo a Ell és tenir Vida, Llum i Veritat. Però per desgràcia com diu el mateix evangelista *el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva: tot el món és obra seva, és la seva casa; doncs bé, ha vingut a casa seva però els seus no l'han acollit*. Tanmateix *la foscor no ha pogut ofegar la Llum*. Ell continua il·luminant-nos. A més ens ha fet el gran regal: *A tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom els concedeix poder ser fills de Déu*. Jesús, Fill de Déu ens concedeix, si creiem en ell, ser també fills de Déu. Podem pensar en un regal més diví, més extraordinari? Ell ens ho ha regalat tot. Pau també ens ho recorda: *Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist*. És tan profund tot això que el mateix Pau diu: *Demano a Déu que us concedeixi una comprensió profunda de la seva revelació perquè conegueu de veritat qui és ell*. Demanem-ho, amb tota intensitat aquests dies, que sapiguem descobrir el seu amor immens.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-4.12-16)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

► Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepremissibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo.

En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso. «El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: "Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel".

Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir.

Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad».

► Salmo responsorial (147)

R. *El Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (1,1-5.9-14) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.